

чуло, че има и българска граматика. Иначе той издава явно българския си родъ: „Защото моя народъ, казва той, именно българското племе“ (Διότι τὸ ἔθνος μου, λέγω τὸ γένος τῶν Βουλγάρων...). По-късно той се чува като учителъ въ Търново, отгдето се вестява като спомощникъ на Хрулево то издание на Софронieto отъ 1856 г.: „Г. уч(итель) Иваннъ Симеоновъ Македонецъ отъ село Тарлазiе, що е билъ най-първый учителъ елинскiй въ голѣмо Търново“.

16. — С. Фотовища, Неврокопско. Надпись отъ 1835 г. въ църквата Св. Богородица: † Хра̑мъ прес̑тыа вл̑цы наш̑а Еѣы и пр̑нд̑вы Мар̑и честнаг̑о и сла̑внаго ѣа̑ ѹсп̑ен̑и̑а съгра̑д̑и̑са съ доброво̑лна-та помо̑щъ на жит̑ели-ти̑е ѿ то̑ва село Пото̑вище 18 марта 35.

Между книгитъ на църквата, на единъ киякодромiонъ отъ Софронiя Врачански стои бележка: Язъ гр̑къшн̑и Кало Райк̑о пр̑несох̑ъ т̑ѣй неде̑лникъ на ст̑и Іѡана Рилски и пи̑сах̑ме Ѧ : цена гр̑ш 25 ѿ Брес̑ница (К. Николовъ, въ сп. Минало, V—IV, 166—167).

17. — Неврокопъ. За събуждането на българщината въ Неврокопъ и за празнуването тамъ на празника св. Кирилъ и Методий презъ 1863 г. намираме вести въ едно писмо на Георги Костовъ до Стефана Захариевъ въ Пазарджикъ. Писмото се пази въ Етнографския музей въ София, инв. № 1209. Ето частъ отъ това писмо:

До негово родолюбие Г. Стефана Захарйеву.

Здравствуй за многое лета. Като достигнахме днесъ маяа благополучно 11: ый день, сговорихме са Българската община да си направиме празника днесъ на светаго Кирила и Методия и да служиме служба по Български, а гржкоманите не дадоха, ами ни се смееха каковъ е тойзи празникъ, то е празникъ свети Букъ и свети Джпъ и заповедаха на свещеникатъ да не иде вечерта на вечернина за да не влеземе сасъ сила у църквата и в утринта така направиха, а ние отидохме на нащо си Българско училище и си светихме водуусвищение чр̑зъ духовника Христофора и си четихме канонатъ на светаго Кирила и Методия...

Неврокопъ

Вашъ покорни

1863. маяа 11: ый

Георги Костовъ Исерлакли.